

Približiti Boga

Članak koji je napisao mons. Javier Echevarría, prelat Opusa Dei, prigodom pete godišnjice izbora Benedikta XVI. za papu.

26.04.2010.

Prošlo je pet godina od izbora kardinala Josepha Ratzingera za nasljednika svetoga Petra na čelu Katoličke crkve. Dana 2. travnja 2005. umro je Ivan Pavao II. Televizije su potaknule širenje te vijesti bez presedana. Usred klime ganuća i ljubavi prema preminulom Prvosvećeniku, koja je još uvijek bila

prisutna na ulicama Rima, 19.
travnja 2005. prvi smo put ugledali
dragi lik novog Pape na središnjem
balkonu Bazilike svetoga Petra.

Među razlozima priznanja Benediktu
XVI. htio bih istaknuti njegovo stalno
nastojanje da nam približi Boga. Taj
izraz – uzet iz naslova jedne knjige
kardinala Ratzingera o Euharistiji –
također je omiljen način govora o
Bogu, kojega nam vjera pokazuje
puna ljubavi i bliskog, kao onoga koji
se zanima za sudbinu svojih
stvorenja, kako je tvrdio jedan svetac
naših dana. Zapravo, sveti je
Josemaría često podsjećao na to kako
usred svakodnevnoga života
ponekad „živimo kao da bi Bog bio
tamo daleko, gdje zvijezde sjaju i
nemamo na umu da on također stoji
uvijek uz nas. I stoji kao ljubazan
otac - svakoga od nas voli više nego
što sve majke svijeta mogu voljeti
svoju djecu - pomažući nam,

nadahnjajući nas, blagoslivljajući nas... i opraštajući nam.» (Put, 267)

U svijetu u kojem izgleda kao da je Bog odsutan ili daleko, bez brige za ljude, Papina ga kateheza približava svakodnevnom životu, putu muškarca i žene u XXI. stoljeću.

Bog koji nije podložan vremenu uzima vrijeme u Isusu Kristu i predaje se čovječanstvu. Kao što često Papa spominje, Bog je postao čovjekom kako bismo Ga mi mogli lakše primiti i ljubiti. I ovih je godina na dojmljiv način i neumorno govorio da je Bog Ljubav i da postati kršćanin nije plod etičke odluke ili neke velike ideje, već susreta s jednom Osobom - Isusom iz Nazareta – koji otvara novi obzor života (Deus Caritas est, 1). U svijetu u kojem bi se Bog mogao činiti odsutnim ili udaljenim, neshvaćen od ljudi, Papina Ga kateheza približava

ljudima, putu muškarca i žene XXI. stoljeća.

Apostolski se zadatak kršćana sastoji upravo u pomoći drugima da upoznaju Isusa usred svoga svakodnevnoga života, kako bi susreli Boga i govorili s Njim u svakom trenutku - ne samo u bolnim okolnostima – spajajući jedan „Ti“ i „Ja“ u punom smislu. Jedan «Ti» koji, za katolike, postiže najbolji susret u sakramentu Euharistije, izvoru života u Crkvi.

Za onoga koji se trudi «živjeti» Svetu Misu, svaki častan ljudski rad može dobiti – tako reći – liturgijsku dimenziju, upravo po jedinstvu s Kristovom žrtvom. Tako obiteljski, profesionalni i društveni zadaci na čije se obavljanje potroši najveći dio dana jednog građanina ne udaljavaju ga od Gospodina; nasuprot, događaji, odnosi i problemi koje te aktivnosti sa sobom donose mogu hraniti

njegovu molitvu. Oslanjajući se na milost, sve do iskustva slabosti, nedaća i zamora što ih sa sobom donosi čitav ljudski trud, čine nas većim realistima, poniznijima, pristupačnijima i boljom braćom drugih. Bilo koji uspjeh i radost za onoga koji korača prema Bogu prilika je za zahvalu i podsjeća nas kako uvijek trebamo biti na služenje Njemu i svojoj braći. Život u tom prijateljstvu s Bogom - podsjeća Benedikt XVI. u svojoj zadnjoj enciklici – način je za preobrazbu «kamenog srca» u «tjelesno srce» (usp. Ez 36, 26), čineći život na zemlji «božanskim» i dostojnijim čovjeka (Caritas in veritate, 79).

Tako Papa shvaća svoje poslanje: priopćiti drugima radost koja dolazi od Boga. Stvoriti u svijetu novi dinamizam obaveznog ljudskog odgovora na ljubav Božju.

Isus prolazi putovima u Palestini i odmah primjećuje bol ljudi koje susreće. Stoga, kada upozna «Boga izbliza», kršćanin ne ostaje ravnodušan pred sudbinom drugih. To je «virtuozni krug» ljubavi: Božja blizina hrani blizinu s ljudima, «otvara nas raspoloživosti za braću i raspoloživosti za život, koji razumijevamo kao solidarnu i radosnu zadaću» (Caritas in veritate, 78).

Nasuprot tome, udaljenost od Boga, indiferentnost prema Stvoritelju, prije ili kasnije vodi u neznanje ljudskih vrijednosti, koje tada gube svoj temelj. «Upravo nas svijest o Božjoj nedokidivoj ljubavi podupire u trudu i uzvišenom zalaganju za pravednost i razvoj naroda, kroz uspjehe i neuspjehe te u trajnom naporu oko ispravnog uređivanja ljudske zbilje. Božja nas ljubav poziva da izađemo iz onoga što je ograničeno i prolazno te nam daje

hrabrost da djelujemo i napredujemo u traganju za dobrobiti sviju» (Isto).

Kako shvaća Benedikt XVI. svoje poslanje kao glava univerzalne Crkve? U misi na početku Pontifikata objašnjava kako zadatak Pastira može izgledati težak, ali zapravo je zadatak «radostan i velik, jer to je služenje za radost Boga koji hoće otvoriti svoj ulaz u svijet». Istom prilikom je tvrdio da «nema ništa ljepše od toga kad nas Evandjelje dostigne i kad nas Krist iznenadi», a «nema ništa ljepše nego upoznati i priopćiti drugima to prijateljstvo s Njim» (Homilija, 24.IV.2005.). Tako Papa shvaća svoje poslanje: priopćiti drugima radost koja dolazi od Boga. Stvoriti u svijetu novi dinamizam obaveznog ljudskog odgovora na ljubav Božju.

Papin moralni i intelektualni autoritet, njegova blizina i zanimanje za one koji trpe, njegova čvrstoća u

obrani Istine i Dobra, uvijek u ljubavi, ojačali su muškarce i žene svih vjera.

U ovih pet godina pontifikata Papi nije nedostajalo napada koje su provocirali oni koji se trude izbaciti Stvoritelja s horizonta ljudskog društva; također nije nedostajalo patnje zbog nedosljednosti i grijeha nekih osoba koje se nazivaju «sol zemlje» i «svjetlost svijeta» (Mt 5, 14-16). Ništa od toga nas ne treba čuditi jer poteškoće su sastavni dio kršćanskoga puta, a učenik nije veći od učitelja, kao što je navijestio Isus Krist: «Ako su mene progonili, i vas će progoniti» (Iv 15, 20). U isto vrijeme ne zaboravimo ono što je Gospodin dodao: «Ako su moju riječ čuvali, da, vašu će čuvati» (Isto).

Ovdje se nalazi neuništivi kršćanski optimizam, podržan Duhom Svetim, koji Crkvu nikad neće ostaviti. Historia docet: koliko su se puta u

dvadeset stoljeća uzdizali gatalački glasovi navješćujući kraj Kristove Crkve! Ipak, poticanjem Tješitelja, nakon nadvladavanja kušnji, Crkva se nakon toga pokazala mlađa i ljepša, s više energije da vodi ljude na putu spasenja. To smo vidjeli ovih godina: moralni i intelektualni Papin autoritet, njegova blizina i zanimanje za one koji trpe, njegova čvrstoća u obrani Istine i Dobra, uvijek u ljubavi, ojačali su muškarce i žene svih vjera. Rimski Prvosvećenik i dalje je žarište koje rasvjetljuje zamršene zemaljske nestalnosti.

U ispunjavanju moga biskupskoga zadatka, tisuće osoba dobre volje – katolika ili nekatolika, također i brojnih nekršćana – povjerilo mi je da su odgovori Benedikta XVI puni nade. Na različite drame čovječanstva ti su odgovori za njih značili jačanje u Evandjelju, ili bili razlog približavanja Crkvi, a prije svega obnovljeno zanimanje za

približavanje «Bogu koji je blizu» što
Papa naviješta. Mnogi smo koji svaki
dan osjećamo obogaćivanje zbog
radosne vijesti Benedikta XVI.,
osvijetljeno svjetlom vjere,
objašnjeno uz pomoć razuma,
kristalnim jezikom i svjedočanstvom
svoga osobnog odnosa s Isusom
Kristom. Neka ga Gospodin mnoge
godine čuva kao vođu Crkve, na
dobro cijelog čovječanstva.

Javier Echevarría, prelat Opusa
Dei // ABC

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/pribliziti-boga/](https://opusdei.org/hr-hr/article/pribliziti-boga/)
(20.04.2025.)